

37. szám.
 Septemb. 16-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

R ó z s a á g i.

Egyik ember a rózsaaágról *virágokat* szed, s csinál belőlük — *rózsavizet*.

Másik ember a rózsaaágról *piros bogyókat* szed, s csinál belőlük — *csipke lekvárt*.

Ez az itt bemutatott barátunk leszede a rózsaaágról a *töviseket*, s csinált belőlük — *Gombostűt*.

S még ha rézgombostűket csinált volna! Azoknak csak lett volna kelete; de divatlap volt az, s abban az évben épen az volt az uralkodó divat, hogy lapokat nem divat olvasni, s ettől a divattól elhullott minden divatlap.

Megölték őt a „*fertály mágánások*”; — már tudniillik az olyan előfizetők, a kik csak egy fertályra szoktak praenumerálni, aztán továbbra nem. Ezek az igazi fertály mágánások!

Mind ez azonban nem tette őt azon *apró Coriolanokhoz* hasonlóvá, a kik ha a magyar közönségnél nem arathattak sikert, felcsaptak németnek, s odamentek, a hol jó pénzért a magyart kell szidni.

Rózsaaági azontúl is becsületes hazafi író maradt, s folytatta működését közhasználatu téren. Jelenleg is *Magyarország* érdekében fáradozik, a *Hungaria* banknak levén szorgalmas ügynöke.

S mint szokta nyár vége felé a rózsaaágakat a kertekben, — úgy nála is a *rózsaaági* befonta a *Hajnalka*, s midőn az ág maga nem vesződik vele többé,

a rátapadó hajnalka borítja el szép, ábrándos virágaival

K—s M—n.

Carmen miserabile.

Óh én nem azokért sírok,
 A mik voltak és elmúltak,
 Hanem azokat síratom,
 Mik nem voltak, de most vannak.
 Direct, — indirect, — pót-adók,
 Személykereset, — közmunka, —
 Urbérváltság, — község-adó,
 Hadipótlék és accisa.
 Dohánytrafika, lapbélyeg,
 Pörös stempli, bemesszolás,
 Ázsió, papiros tizes,
 Sajtópör, börtön, fizetés,
 Bécsi Híradó és kánkán,

Operett, ultramontán párt,
 Péter fillér, debardörök,
 Maláta czukor, stájernedv,
 Provisorius viczispán,
 Exekváló szabadságos,
 Adhoc hazafi, állatkert,
 Dalárda, tornaegyletek,
 És a többi, és a többi.
 Mikkel az új kor megáldá
 A szegény új nemzedéket.
 Azért nem jó azt kívánni:
 „Adjon Isten, a mi nincsen!”
 Mert ki tudja, mit kapunk még?

K—s M—n.**Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.**

Tekintedezs barátom uram!

Most mar csak erdili jó barátainknak kel okos tanácsokat adnyi. tekintedezs barátom uram. Mer hogy franya Oesterreichische Zeitung mindig aszongya, hogy csunya magyarok terrorizáltak saxoniai atyafiakat; mikor oltar előtt azon kirdisre: „szereted-e ütet; kinek kezit tartod kezedben?” azt feleltek; „igen izs szeretek.” Hogy ük montak eszt csak filelemnek okairt; mer hogy kolozsvari diakok nagyon fenyegetek, magyarországi bandak berohantak, szozatot inekeltek, zaszlokat hordoztak, is theatralis kosztümbe öltözöt ifiu felugrota ablakba is kialtota „vivat!”

Had mar most ugyan vigyaznyi kel, hogy ezek meg ne törtinjenek megin.

Azir izs, mikor együt lesznek tisztelt hazafiak is circumspectusok; be kel zarnyi kolegiumba diakókat mind, valamelyik el ne rikant-hason magat, megijesztenyi comes urat. Piros katrinezat el kel konfiskalni aszonyoktul, hogy piros zaszlonak azt ne nizhesenek; theatrumba rendeletet kel anyi directornak, hogy valami vitizi darabot ne adasa, mer ha kiugrik szinpadra Zrinyi Miklos, is elkialt magat „iljen a haza!”

franya Oesterreichische megin aszt fog mondanyi, hogy comes ur megijete tüle. Azutand kordont kel huzatnyi varos hataran, is senkit Magyarorszagrul bele nem bocsatanyi, különösen cigany bandakat be nem eresztényi, mer különben Oesterreichische megin aszt fog mondanyi, hogy magyarorszagrul betöröt bandak nyugtalanitotak bikis tanacskozast. Magyar követeknek konferenciaban előleges napon meg kel egyeznyi, hogy azon napon bajuszokat ki nem viaszkolnak, mer különben Oesterreichische aszt fog mondanyi, hogy comes urat hegyes eszközőkel minden oldalrul fenyegetek. Aszonysagoknak galerian intimalnyi szüksiges, hogy opernguke-reket othon hagyának, mer különben Oesterreichische aszt fog alegalnyi, hogy kerekes agyukat szegeztek követekre. Is előte valo nap minden kocsmat be zarva tartanyi, hogy aszt ne mondhason Oesterreichische, hogy törvinytelen italokal valakit elkabitolak.

Egyibirant azir mig izs aszt fogja mondanyi Oesterreichische.

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

Nabukodonozor naplójából,

azon idő alatt, a míg füvet evett.

Bizony nagy áldás olyan állatnak lenni, a mely füvet eszik. A jó fűnél semmi sem kedvesebb, és az mindenütt feltalálható. A mellett igen békés foglalkozás, mely semmi vérengző hivatással nincs egybekötve, sőt más állatokat is élni enged.

Megtörténhetik azonban, hogy fű nem mindenkor található, vagy azt lekaszálták s eltették télre: akkor a szalma is nagyon jó.

Néha persze szalma sincsen; no akkor a bogácskóró is igen fölséges eledel.

A bogácskóró kitünő táplálék, Liebig szerint 58 perczent széna érték van benne.

Hanem persze, persze, bogácskóró sem mindig terem, s a földi bodza nagyon keserű.

Igaz, hogy nagyon keserű, de igen egészséges. Én azt hiszem, hogy azzal száz esztendeig él az ember. A földi bodza fölséges eledel.

De hát ha az sincs?

Ejnye te háládatlan Nabukodonozor! hát nem számodra virul-e még akkor is a katangkóró? Csak nem akarod tán, hogy sáfránnyal tartsanak ebben a drága időben?

Furcsa terrorismus.

Lehetetlen valami komoly lapban felelni az Oesterreichische Zeitung azon rémjelentésére, hogy milyen szörnyű ijesztő alakokkal voltak megrémítve az 1848-diki Unio kimondáskor a Kolozsvárott levő circumspectus követek? Ez az Üstökösbe való.

Először is „fegyveres bandák rohantak be Magyarországról, a kik mindenkit lekonczolással fenyegettek, a ki az úniónak ellene mond.”

(Ez a fegyveres invázió állt három pesti poétából, a kiknek Garibaldija volt: a mi köztudomás szerint legjámborabb, legbékeszeretőbb barátunk — Szegfi Mór.)

Másodszor egy dühös fanatikus vérszopó zászlót ragadott a kezébe, melyre az volt ráírva: „Unio vagy halál.”

(Ez a vérszopó tigris volt Bolnai Bethlen Miklós, ez idő szerint az Oesterreichische Zeitung hű munkatársa.)

És harmadszor, a mi földolog: egy állig fölfegyverezett Rinaldo felugrott és fegyverrel kezében, rettentetes verseket mondott azok ellen, a kik ellentmondani próbálnak. Ez ijesztette legjobban a comes urat és huszonhét követet, azért szavaztak az unióra.

(Ez a harmadik rettenetes alak pedig volt — szegény kis Lisznyai Kálmán barátunk.)

Reméljük, hogy az a huszonkét száz hazafi polgártárs sietni fog a tiltakozással, hogy de már „ettől a fegyveres bandától csak nem hagyta magát mind comesestül együtt elkergettetni a világ tulsó végére.”

Modern szerelem.

Két napja látogattam őt,
Két napja hogy szerettem őt,
S szerelmem minden perczen át,
Tapasztalám, hogy erre nőtt.

Másodnapon — mi érhető?!
Szünetlenül csak könnyezett,
S búbanatában tördelé
A hónál is havabb kezett.

Ki bántott drága életem?!
Ki bántott, oh, mondd el nekem;
Megboszulom, fölspékelem,
Nem mulik hő szerelmemen.

Csak könnyezett, csak sirdogált,
S kérdéseimre nem felelt,
Nem is hivé, nem is tudá,
Miként busítja e kebelt.

Midőn pediglen távozám,
Elém került a szobalány, —
Ezt kérdezem: mi baj van itt?
Ezt kérdezem, ez tudja tán.

„Miért oly bus kisasszonyom?
Egy schawl van Monaszterlinál....
Tudja!... és pénze nincs reá, —
S ez néki annyi bút csinál“....

Áhá! tehát csak itt a baj?
Bizony nem sok, azt mondhatom;
Szándékom csak lett volna tán,
De a zsebem lapos nagyon.

Ez óta nála nem valék —
Miként eped, vár képzelem.
Hja! de mikor lapos zsebem,
S a bánya ül még pénzemen.

Ebből ez a tanulság:

Hahogy leányt szeretni vágysz,
Jó olvasóm! tanácsolom, —
Csak úgy szeresd, ha schawl-vevésre
Zsebedben egy kis pénz vagyon.

Anonymus.

Krepelesikfy úr aggodalmait és vigasztalódásait.

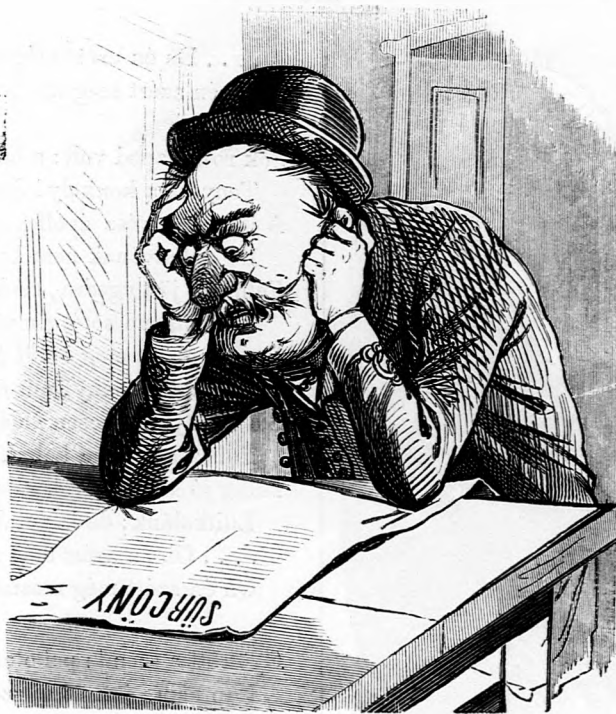
I. No már a Bécsi Híradónak respekt! Ez már okosan ír. Az én hivatalom megmarad, a mig az országgyűlés ki nem békül. Majd lesz rá gondunk, hogy ki ne béküljön.

II. Hát ez az ármányos Hon mit akar megint azokkal a restorátziókkal. Kellene? Azért magyarosítottam én meg a nevemet? Azért eresztettem ekkora bajuszt? Azért hagytam oda a jó állomásomat Bunczlauban a vörös ökörnél, a hol ezóta már számadó kellner lehetnék? hogy most kirestoráljanak? Csunya, háladatlan faj!

III. Áh! A jó Sürgöny még is csak megvigasztal nem lesz restoráció. Marad minden úgy, a hogy van. Sokáig! A világ végéig! A jövő özönvizig. Szivemből szakította ezt a cikket. No annak az ujságírónak, a ki ezt a cikket szerzette, ha valaha profosz leszek, aztán a kezem alá kerül, fél órával tovább lesz szabad a tömlöcz udvarán sétálni, mint a többinek.

IV. Nini! hát ez megint micsoda itt a Sürögnyben, „részhajlatlanság,“ — „kéesség,“ — „tapintat.“ — Hm. Ezt mélyebben kell studirozni. Nézetem szerint egy kancellárnak épen nem kellene újságokba cikketeket írni. Lám a többiek nem írtak, legfeljebb ittak.

V. Pogány gonosztevő újság! Még! hova akarja elcsavargatni a dolog értelmét. Hát mért fizetjük mi a drabantokat, ha ilyen kravállt szabad valakinek csinálni az utcán fényes nappal. Én rögtön patroli kiáltok.

VI. No ez megint helyesen magyaráz. Hiszen csak mindeniknek ennyi esze volna.

VII. Jaj nekem! Odavagyok. Hisz ez a legpogányabb ujság! a másik még csak minket biztatott, hogy menjünk, ez meg már a maga embereit biztatja, hogy jöjjenek a helyünkre! S még azon veszekedik egymás között a kettő, hogy melyik közöttük a *loyalisabb*?

De én azért még mostan is szeretlek.

(1863 jul. 15.)*

Óh honnom, óh anyám! Mivé levél?
Te szép, te mindent éltető haza!
Hol tárt kaput lelt vendég, idegen,
S úgy járt, úgy vágyott hozzád, mint haza.
Kalászból szőtt arany palástodat
Prémezte rétek friss zöld bársonya,
Családdal áldva, melynek neve nép,
Aranymenyegzőn, boldog ősz anyja.
— Ki most rongyokban ülsz: kopott ruhád;
Alig ismeri rád. Fakó mezed
Foszlányival a rossz napok hevétől
Nem tagjaid, — a szegyet fedezed.

*) Az Űstökös szerkesztőjének. A surrogát szerkesztőségem alatt agyonveresplajbászolt áldozatok között egyet sem sajnálék annyira, mint az inséges évben írt ezen szomorú alkalmi gyönyörű költeményedet, s azon hitben lévén, hogy, ha az „Űstökös“ olvasóinak volt szánva akkor mikor nem lehetett, legyen az övék mikor lehet; gondját viseltem és ezennel átküldöm rendelkezésedre

tisztelő barátod

Ds.

... De én azért még most sem hagylak el,
De én azért még mostan is szeretlek.

Sok rossz napod volt: a baj bajra ért.
Tenyész a konkoly! Száz magot fizet,
A jó mag elvész ápolással is;
De a dudvának nem kell őrizet.
Felhő ha jött egedre, csak ború volt;
A honfigond sötét árnyéka tán?
Nem öntözött meg évről évre más,
Mint az a könny, mit érted hullatánk,
S a könnyön nincsen áldás. Jobban éget;
Fölisszák azt a holtak hamvai.
Pedig jó alkalom volt rá elég;
Eltitkolánk; de hagytuk hullani.
... Óh én azért még most sem hagylak el,
Óh én azért még mostan is szeretlek.

Gyötrött a szomj: pokolnak e csapása!
Nap napra jött és új szomjat nevelt,
És ürmöt nyujta innod, vagy lezúzta
A kelyhet, a mit ajkadhoz emelt.
— Óh mint epezt a múlt emléke! Jobban
A vágy — dicsőbb nagyobb jövő után,
— Nem járt rá jó idő. — Virágidat
Kalásztalan a földre hullatád.
S hogy szomjadat gúnyolja, láthatárod
Szélin a csalfa délibáb vakít;
Légvárakat, szép álmokat mutat;
A száradt földnek tenger habjait.
... De én azért még most sem hagylak el;
De én azért még mostan is szeretlek.

Áldást ha kértél, kérlelhetlen ég
Villámkorbáccsal és jéggel felett;
Nem voltál büszke már; *porrá* levél
És a vihar tánczolt rónád felett.
A boldog éden perzselt romjain
A forgósél egy felleget ragad.
Porfelleg az: tán minden porszeme
Egy szív volt, a mely élt és megszakadt.
Az ősök hamvát fűszál nem fedí;
Felkapja s mint egy vádoló panaszt
E szent, e fájva tisztelt drága port,
A bösz vihar szemünkbe vágja azt!
Óh én azért még most sem hagylak el,
Óh én azért még mostan is szeretlek.

Nincs rajtad élet: fű, fa halva van;
Kopár mezőkön hallgat a kolomp,
A száraz kút áll látogatlanul

Madárdal nem szól, elsárgult a lomb.
 Csupán a pusztulás kegyencei —
 A féreg-millióktól pezsg a rét
 Azoknak áll most a világ, azok
 Kirájiák még a fünek gyökerét!
 S az égen száll a vadludak csoportja:
 Itt nincs mit enni, másutt jobb a lét!
 Bucsút se mond a költöző madár;
 Koldús vagy, — vissza sem tekint feléd.
 . . . De én azért még most sem hagylok el,
 De én azért most még jobban szeretlek! . . .

Kakas Márton.

Muszka disciplina.

Egy angol orvos beszéli, hogy egyszer a Sz.-Pétervári katonai kórházat látogatva meg, ott a főorvos vezetése mellett sorba járta a teremeket, mikben a beteg katonák feküdtek. A muszka főorvos mindenik beteghez odament, rákiáltott: „mutasd a nyelvedet!” az kiöltötte a nyelvét. Mikor aztán a terem végére értek, az angol visszatekint; hát valamennyi beteg katona mind sorban ül az ágyában kiöltött nyelvvel, míg a muszka orvos ki nem adta megint a parancsszót: „húzd vissza a nyelvedet!”

Bolond-e, a ki igazat mond?

X. gróf, a cseh aristokráciának egyik Bécsben lakó tagja régóta búskomolyságban szenved; órákig el van barátai társaságában, a nélkül, hogy valakihez egy szót szólna. Jó ismerői már aggódni kezdtek rajta, hogy valami komoly elmebajba esik, s rebesgették maguk között, hogy talán intézkedni kellene, nehogy egyszer kitaláljon rajta véletlenül törni a baj.

Ez előtt mintegy négy hónappal egyszer szinte együtt ebédelt szokott barátaival, s a mint nagy csendesen sokáig mélézött; egyszer csak felkiált:

„Barátim! nekem az a gondolatom jött, hogy IX. Pius után én leszek a római pápa!”

Barátai öszszeneztek s gondolták, hogy no most már kitört rajta.

A ki hozzá legközelebb ült, capacitálni akarta.

„De ugyan, pajtás, hogy képzelsz olyat, hogy te belöled római pápa legyen?”

„No bizony! felel X. gróf; ha Herman barátunkból lehetett magyarországi kancellár, miért ne lehetne én belölem római pápa?”

Ekkor látták át, hogy hisz ez egészen okos ember.

A régi jó időkből.

Boldog emlékü Z. F. gróf főispánsága alatt történt az Biharban, hogy egy, kissé élénk, restauratio alkalmával, míg a főispán rendületlenül ült a zöld asztal fején, odajön hozzá egy kortes, s mutatja neki a fejét, hogy nézze, mekkora lyukat ütöttek rajta az ellenfél — szónokai.

A főispán nagy indignációval kérdi tőle:

— Hát ki vagyok én?

A kortes felel.

— Méltóságos gróf Z. F. Bihar vármegye főispánja.

— No, ha főispán vagyok, akkor borbély nem vagyok. Menjen kend a fejével a borbélyhoz s tapasztassa be.

A bagolyfejű pille.

A Kisfaludi-társaság nagy gyűlésén, mikor Kemény Zsigmond Vörösmarty fölötti emlékbeszédét fölolvassa, egy nagy bagolyfejű éj-pille szüntelen körülrepkedé a szónokot, majd meg a hallgatóság feje fölött csapongott, mintha azt akarta volna mondani: „ne szólj nekik, ne hallgassatok rá!” — nem is pihent meg addig, míg a szabadelvű értekezésnek vége nem volt. —

Lám, tehát a pillangók között is vannak konzervatív érzelműek!

Egy kis lapszemle.

— — A bécsi lapok nem tudnak hová lenni dicsőségükben, a mióta a Staatsanwalt nem fenyegeti őket. A komoly lapokról nem szólok, azok elég humoristicusok az ő haragjukban; hanem az élezlapok annál szomorúbb figurák az ő ketségbeesésükben. Egyik oly fertelmes pasquillt közöl a magyarokra, a melyet még a serkocsmákban is megsokallnának, a másiknak pedig legújabb, legtréfásabb képe az, hogy mostanában hogyan járnak a cassavisitatók alkalmával a pénzkezelők: egyik alak nagy eczetes üvegből mérget iszik, másik már a földön vonaglik, körülé elszórt gyufák, a harmadik föbe lövi magát, hogy a koponyája szanaszét repül, a negyedik késsel felvágta az ereit, s a vére csorog, az ötödik pedig épen akkor teszi nyakába a hurkot, hogy felakaszsa magát. — Ha ez humor, akkor ugyan erős humor. Valjon a jó bécsiek nevetnek-e az ilyeneken? — Aztán még egy lap azt állítja, hogy a pesti lapok sürgetik a kormányt, hogy csukassa be már a bécsi hírlapírókat. Nem, tisztelt urak, *mi nem akarunk Bécsben magyar zsandárok lenni.* Inkább nagyon jól van ez így. Legalább az illetők beláthatják, hogy nálunk a bolond lapok is jobban tudják használni a sajtószabadságot, mint Bécsben az okos lapok.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. A néma gyermeknek az anyja, a beszélőnek meg az apja nem érti a szavát.

— — Mily hatása van az emberekre a Pesti Hírnöknek, azt legközelebb a budai alagúton átjövén, tapasztaltam. Az egyik jegyző férfi mélyen el vala merülve a Pesti Hírnök olvasásában, s midőn e loyalis foglalkozásából azon interpellatióval felriasztám, hogy ké-

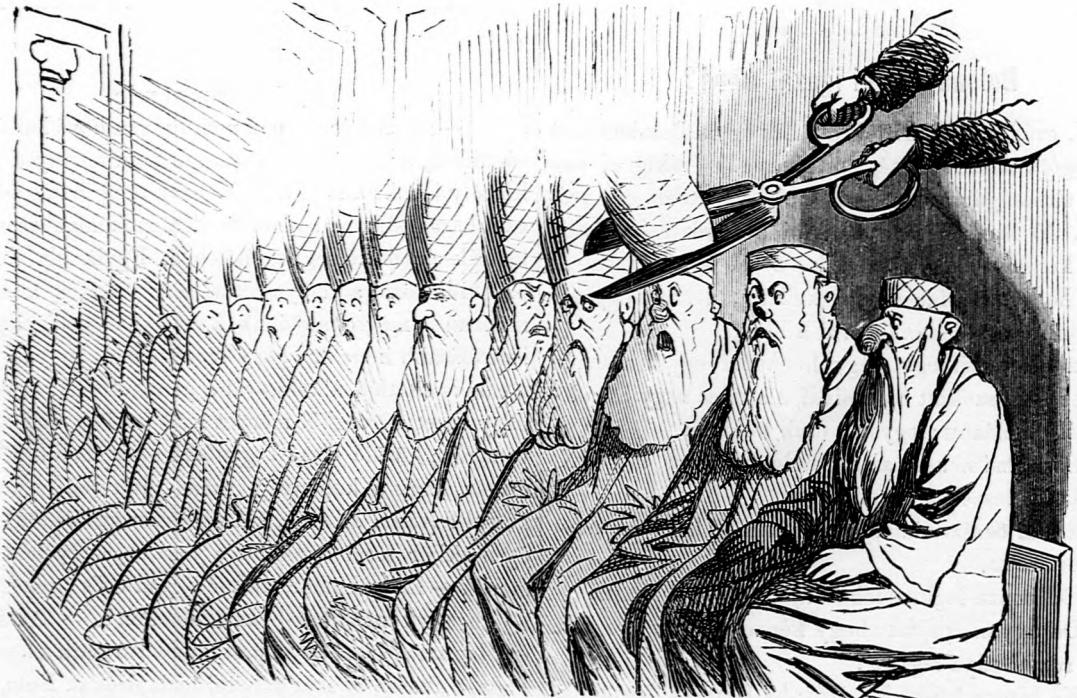
rek egy jegyet, s eléje tettem egy négy krajczárost; az ildomos hazafi vissza akart belőle adni nyolcz krajczárt. Ezt a polgártárust tehát már capacitálta a Pesti Hírnök a felől, hogy a hol négy krajczárt kapunk, ott vissza kell belőle adnunk nyolczat, s még kettőt a domestica számára is félretennünk belőle.

— — Amerikában egy nagy vendéglőben kiszabadult a kaliczkájából egy másfél öles mérges kigyó s egyenesen be az étterembe. Minden ember halálra volt rémülve, csak a vendéglős tartotta meg lélekjelenlétét; hirtelen felkapott egy kardot s a mint az anakonda felemelkedett magasra, azzal a szándékkal, hogy rá rohanjon, hirtelen lecsapta a karddal a fejét. Jutalmul aztán a vendéglős ötszáz dollár — birságban elmarasztatott, a mért a más ember jószágát megölte.

Isztrikuez és Nasszalmiceszkul.

I. Te! Hátha minket innen Bukovinából is meghíznak az erdélyi országgyűlésre, elmenjünk-e?

N. Tudod: én mindenüvé elmegyek, a hova hínak, a hol ülni kell, beszélni nem kell és diurnum adatik.

A török kormány azon kezdi a megtakarításokat az államháztartásban, hogy az ulémáknak a magas süvegeiből a fölöslegest levagdaltatja.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldk.